

Közel kétezer javaslat az ifjúsági törvény tervezetéhez

Határozat a KISZ VIII. kongresszusának előkészítéséről — Ülészett a KISZ KB

Dr. Horváth István első titkár elnökletével hétfőn ülést tartott a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség Központi Bizottsága. A tanácskozáson — amelyen részt vett és fel-szólalt Ilku Pál művelődésügyi miniszter, az Országos Ifjúságpolitikai és Oktatási Tanács elnöke, Jakab Sándor, az MSZMP Központi Bizottságának osztályvezetője, s ott volt dr. Markója Imre, az igazságügy-miniszter első helyettese — elsőként az ifjúsági törvény tervezetét vitatták meg.

Dr. Vajó Péter, a KISZ Központi Bizottságának titkára előjáróban elmondotta:

Az ifjúság növekvő társadalmi szerepét, a fiatalokra háruló egyre nagyobb követelmények teljesítését, az ebben a korosztályban rejlő energiák társadalmi hasznosítását tartották szem előtt, amikor elhatározták az ifjúsági törvény megalkotását. Az előzetes törvénytervezetet széles körű társadalmi vitára bocsátották, s ennek során kifejtették véleményüket a KISZ megyei bizottságai, különböző rétegtanácsai, elmondták gondolataikat a szakszervezetek, illetve a hazafias népfőrdő témával foglalkozó fórumainak, ankétjainak részvevői. A vitákban 3 ezernél többen kértek szót, s kishíján kétezer javaslatot juttattak el a KISZ KB-hoz.

Az észrevételek, módosító indítványok hasznosításával a KISZ KB intéző bizottsága átfogalmazta a törvényter-

vezetet, helyt adva minden értékes, figyelemre méltó gondolatnak. Az intéző bizottság — hangsúlyozta dr. Vajó Péter — az átdolgozásakor arra törekedett, hogy a törvény a párt ifjúságpolitikai határozatában foglalt elvek maradéktalan megvalósítását szolgálja, az ifjúságot érintő kérdéseket egységesen szabályozza, vegye figyelembe a különböző ifjúsági rétegek eltérő sajátosságait, hosszú távon biztosítja az ifjúság bevonását a szocialista társadalom teljes felépítésével járó feladatok megoldásába. Végül: tegye lehetővé, hogy a KISZ élhessen az öt megillető jogokkal.

A referátumát vita követte, majd a KISZ Központi Bizottsága úgy döntött, hogy az átdolgozott törvénytervezet eljuttatja a kodifikációs bizottsághoz.

Ezután Illisz László, a KISZ Központi Bizottságának titkára tartott előadást

a KISZ VIII. kongresszusa előkészítésének politikai és szervezeti feladatairól. Le-szögezte: a kongresszusra készülődve a különböző alapszervezeteknek és bizottságoknak értékelniük kell a mozgalom négyesztendő munkáját, s alkotó szellemű, demokratikus vitákkal kell elősegíteniük azoknak a feladatoknak és módszereknek kidolgozását, amelyek megvalósításával, illetve alkalmazásával a KISZ eredményesen töltheti be hivatását. A KISZ-szervezetek a népgazdaság negyedik ötéves tervének megismertetésével mozgósítsák és szervezzék a fiatalokat a helyi gazdasági feladatok teljesítésére.

A KISZ Központi Bizottsága határozatban rögzítette a KISZ VIII. kongresszusa előkészítésének politikai és szervezeti feladatait. Az ifjúsági szövetség kongresszusa — a tervek szerint — ez év decemberében ül össze.

Magyar—román árucseré-forgalom

A magyar és a román külkereskedelmi képviselői egyeztek, hogy az 1971. évi Budapesti jegyzőkönyv parafálásával befejezték az 1971. évi magyar—román árucseré-forgalmi tárgyalásokat. Ugyancsak megkezdődtek az 1971—1975. évi hosszú lejáratú árucseré-forgalmi és fizetési egyezmény megkötésére irányuló tárgyalások.

A tárgyaló felek meg- egyeztek, hogy az 1971. évi árucseré-forgalmat szabályozó jegyzőkönyvet és az 1971—75. évekre vonatkozó hosszú lejáratú megállapodást Budapesti egyidejűleg írják alá.

Dr. Ion Stoian román külkereskedelmi miniszterhelyettes elutazott Budapestről. (MTI)

Senki ne gondolja, hogy késhegyig menő csatákról van itt szó; hogy olyan előnyök kicsikarása lenne a cél, amelyek szembekerülhetnek más jogos és előbbre való érdekekkel. Hiszen ezek a természetes érdekütközések nyílt vitában történnek. Nem emberek, nem a választottak mérkőzése ez, hanem az érvek és a szükségletek megméretkezése. S aki fél ettől, az a szocialista demokratizmustól fél. Könnyű belátni ugyanis, hogy ez a gyakorlat éppen a területi érdekek jó elrendezésének nyit utat. Az érdekek nyílt ütközése éppen az igazságosság szállás-csinálója. Ilyen értelmezés szerint pedig nem hogy zavarná a városi, megyei vagy országos ügyek előmenetelét — a szükség-szerűségek tökéletesebb felismeréséhez vezet. Kiliktatja a közös dolgok elrendezéséből a szubjektívizmust.

Amíg arról volt szó egy-egy jelölésnél, hogy a politikára szavazunk, a dolog egyszerűbben ment. Miért válogattunk volna az egyformán alkalmas személyek között? Most viszont nemcsak a rendszer képviseletében vagyunk érdekelték, hanem a közvetlen környezetünkben is. Érthető hát, hogy a terület lakosságának a figyelemébe kellene venni a lakossággal való eleven kapcsolat nélkül nehéz vagy lehetetlen kitapintani az érdekeknek ezt a másik fontos ágát, természetesen adódik a jelölés bonyolultabb igénye és felelőssége. De ugyanezt elmondhatjuk a választásról is. Az idén már nem lesz „első” jelölt, a népfőrdő egyformán támogatja a listára felvett személyeket, hogy a döntés teljesen a választókra maradjon.

Amilyen nagy hiba lenne, ha a választottak nem figyelnének oda a területi érdekekre, ugyanolyan kár adódna abból, ha csak ezzel a megbízatással kerül-nének be a testületekbe. Két képességnek és hivatottságnak kell tehát házasodnia a valóban alkalmas jelöltséggel. Mert tudunk olyan tanácsagráról is, aki ülésről ülésre egyébre sem figyelt, mint a körzet apróbb-nagyobb dolgaira. Azokat verklizte, anélkül, hogy átgondolta volna ezek összefüggéseit a nagyobb közösség gondjai-

val; hogy kijelölte volna ezek helyét és fontosságát a szélesebb érdekek sűrűjében. Ezek között dialektikus összhangnak kell lennie, már csak azért is, mert sem pénzünk nincs olvasatlanul, sem energiánk nem végtelen. Az egész és a rész áttekintésének képessége adhat tehát bizakodást arra, hogy eredményes lesz a képviselet.

Március második felétől, amikor esténként jelölőgyűlésekre megyünk, ilyen megfontolások után dönthetünk majd felelősséggel. A népfőrdőbizottságok már dolgoznak, tapasztalatokat mérlegelnek, személyek alkalmasságát fontolgatják, hogy minden szempontból megfelelő jelöltekre tegyenek javaslatot a lakosság-nak. Szinte személy szerint megvizsgálta a szegedi és a megyei népfőrdőnkörség is a tanácsagok négyéves munkáját, s aszerint készíti ajánlását. A közvélemény ítélikézik majd efőlőt. Ha megoszlik a vélemény, szélesíti a választás lehetőségét, ha egyöntetűen elfogadja a népfőrdő javaslatát, akkor voksával hitelesíti. A ket-tős- vagy többszemélyes jelölés ugyanis nem öncélú dolog, hanem lehetőség. S ha már szó volt a területi érdekekről is, azt is meg kell mondani: a jelölés és a választás minden demokratizmusa ellenére sem versenypálya. Nem riválisok kerülnek egy listára ott sem ahol több jelöltet állítanak, hanem a közösségért munkálkodni képes emberek, s nem az „igéretek”, hanem a társadalmi fázadozás eddigi mérlege adja kezünkbe a jó döntés kulcsát.

Az érdekek és a képviselet összefüggései ilyen értelemben érdemelnek megkülönböztetett figyelmet az új választás sodrában. S hogy visszatérjek a kiinduló példához: pénzügyminiszter csak egy van, s ő sem kedve szerint osztja a közpénzt. Társadalmi áldozatokra, közösségi fázadozásra kész ember azonban vele együtt nagyon-nagyon sok van. Nem lesz tehát nehéz megtalálnunk az olyan jelölteket, akik a társadalmi és a közösségi ügyekkel vannak szüntelen és jó összeköttetésben.

SZ. SIMON ISTVÁN

Légköri zavarok

Pasztell színű asztaloknál ül harminckét párttag az újszegedi Haladás Termelőszövetkezet ebédlőjében. Ennyien jöttek el a negyvenkilencből. Kint, az üvegen túl, tiszta idő kéklik, bent, valami elektromos feszültség vibrál.

Személyi és gazdasági kérdések — mondja bevezetőül Bellécs László, a párttitkár. Utóbb kiderül: inkább személyi ellentétek. Feszültség az elnök, dr. Csizmas Sándor és a párttitkár között. Vízkár címén, béremelésként, juttatásként felvett összegekről, kiadásokról, új bútorok vásárlásáról, számlázási problémákról esik szó a taggyűlésen, elmérgesedett viszonyt sejtető hangon.

ELÉRE ÁLLITVA

„Elére állítva” minden problém-

léma. Az elnök fegyelmezetten, világosan fogalmazva, de érezhető szenvedéllyel válaszol.

„Úgy érzem, komoly bajok alakultak ki, melyekért felelősség terheli 49 kommunistát.” — „A titkár elvörös által előterjesztett dolgok 95 százalékának nincs alapja.” — „Mi itt nagyobb szemétdombot örököltünk az előző vezetéstől, mint legrosszabb álmunkban képzelhettünk.” — „Kitűnő szakembereket hoztunk ide, meléküzemagat létesítettünk.” — „Súlyos pénzügyi helyzetben van a szövetkezet, talvalv is, de ebben az évben is állami pénzből gazdálkodunk.” — „Javasolom Bellécs elvtársnak, ne utólag szóljon észrevételeiről, hanem menet közben.”

Csakugyan hasznosabb lett volna, ha a hibákat nem egy csokorban teszi le a pártszervezet a közösség asztalára, hanem már szá-lanként, korábban. Ez a mi dolgunk, nekünk kell hely-rehozni — jelszóval. Egy év-eleji taggyűlésnek — olyan nehéz esztendő után, mint a tavalyi, olyan „Állam bácsi” jóvoltából élő tsz-ben mint a Haladás — sokkal inkább a tagságot tájékoztatni, mozgósítani tevékenységre kellene koncentrálni.

Donáth Mihály szól: Legrosszabb, ha azt halljuk, hogy a vezetők nem egyez-

nek. Ki lehet, ki kell „egyen-síteni” a dolgokat — ez az általános vélemény. Van, aki adja a csodálkozót, hogy ilyen feszültségekről ő nem is hallott (a taggyűlés után mondják róla: előzőleg ő nyitotta legnagyobb panasza-ra a száját). Furus János javaslatát — a felvetett kérdéseket az ellenőrző bizott-

ság vizsgálja ki, de a valótlan adatok közlőit büntessék meg — elfogadják.

SIETNI A VILÁGOSSÁGGAL

Ismét a tsz felé visz a kocs. Vagy

húsz nap telt el közben. Vajon hogyan végződött a vizsgálat? Mint kiderül: el se kezdték. A vitatéma tehát — marad. Pedig itt, ahol különféle bajok, visszaélések voltak korábban, a bizalom szinte egyet jelent a jövővel. Itt sietni kellene a világossággal.

Beszélgünk. Dr. Peták Károly, a főkönyvelő: az új bútorokért kb. 70 ezer forintot fizettünk.

— Igaz-e, amit a taggyűlésen mondott a párttitkár, hogy tavaly ősszel a kútfúró részleg Norton-kutakat fúrt egyseseknek, az 5500 forintos költség helyett 1500 forintért?

— Nem tud semmit mondani erről. A főagronómus vág közbe: igen, volt ilyen. Tsz-tagoknak önköltségi áron fúrtak már kutat. Hát ez is így történt.

— Tűtőmással kívüállók-nak is csináltak ilyen.

— Higgyc el, jobban meg-éri a tsz-nék is így, mintha a teljes árat kérte volna — a támogatás miatt.

Verba József, a kútfúró részleg vezetője: Utasítást kaptam rá, hogy csak annyit számítsak fel.

Nagy, túlságosan is nagy a háztáji kultusz, gyakran a közös rovására. Elgondol-kodtató: más szegedi tsz-ben 210 a kötelező 10 órás munkanapok száma, itt csak 160 a férfiaknak, 120 a nőknek. A kommunisták-nak ehhez is lehetne szavuk: megértetni az emberekkel, hogy „adós fizess!” helyzet-ben több és fegyelmezettebb munkára van szükség.

A durva hangnemmvel kapcsolban — ami szintén téma volt a taggyűlésen — a fő-agronómus is azt fejtegeti: mennyire rossz a munkafegyelem.

— Itt bevett szokás volt, hogy délután 4 órakor a traktoros elvitte a traktorát és aztán saját zsebére dolgozott vele. S akkor szok-tassa rá az ember, hogy este 7—8-ig melőzni kell. Mer amikor félrészezen bejön valaki az irodába hangos-kodni. Persze, hogy felemelem a hangom, ha egyesek csak két-három, vagy tíz napot dolgoznak havonta!

— Akkor sűrűbben jön be az illető?

— Nem biztos. De példa a többieknek.

Ami biztos: ez az 1380 hold olyan föld, amelyen sok megbecsülésre váró, azt érdemlő parasztember él.

EBED KÖZBEN

A morzsolónál hárman szalon-

náznak. Leülve, oldalt, dőlve a vörösbarna kukorica-csutkák halmára. Kósó Imre, Nyári János és Horváth András csak úgy, falatozás közben válaszolgat.

— A régi vezetés nem volt jó. Lehet, hogy az új meg az időjárás, a víz miatt nem tudott bizonyítani. Hogy idén mi lesz? A vetés, a beművelés szépen elő-rehaladt — így Kósó Imre bácsi.

— Az a baj, hogy nem kapjuk meg a 20 százalékot. — Számítgatjuk, mitől is es-nek el így, hogy az évi ke-reset 80 százalékát évközben felvették ugyan, de a többi-vel „sáros” marad zárszám-adáskor a gazdaság. Kósó 3800, Nyári 4800, Horváth 3900 körüli összeget mond.

— Nekünk innen kell megélni, mi erre áltunk be. — Mióta?

— Húsz éve. Nekem 2700 óram van 1970-ből. Aki az én csapatomban van, mind megdolgozta a 2400—2600-at. — Mi meg is találnánk a számításunkat itt.

— Beszélgették-e e párt-tagokkal a szövetkezet problémáiról?

— Nemigen tudjuk mi, ki a párttag — mondja Nyári bácsi.

— Nem tudjuk, mi volt a téma a taggyűlésen. Talán nem szabad elmondani nekünk, vagy miért, de tény, hogy nem tudtják azt ve-lünk.

— Mi a véleményük a vezetői hangnembről? — kér-dem.

Csend. Később: Tudja csoda. Na, mindegy, Aztán: — Egy bizonyos: a vezetőknak meg kell nyerni a tagság bizalmát. Anélkül itt nem lehet eredmény. Arról senki se feledkezhet meg: mi is ugyanolyan emberek vagyunk.

A szövetkezet hathatós állami támogatást kapott a talpraálláshoz. S most, ami-agronómus is azt fejtegeti: kodni az óvadékos és szanálási hitelt, senkinek sincs erkölcsi alapja a viszálkyo-dáshoz. Arra sem, hogy — mint az elnök és a párttitkár tették a taggyűlésen — elmenetelről beszéljenek, ha nem így, vagy nem úgy alakulnak a dolgok. Egy akarat-tal dolgozni, egy irányba húzni — erre kellene tanít-tani a kollektívát, a párttag-ságnak is erre kellene ösztö-nöznie.

Simai Mihály